

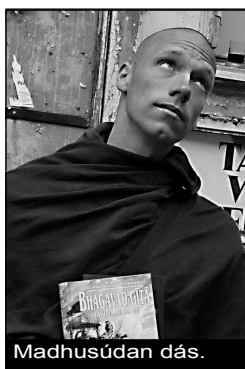
Rozhovor s oddaným Kršny Madhusúdanem dásem

ŽEBRÁCI NÁM KÁŽOU

Ruth J. Weiniger

Madhusúdán dás (*1982) je mnich hnutí Haré Kršna, věnující se pouliční misionářské práci. Zároveň tuto práci neobvyklým způsobem reflektuje – již několik let vytváří pro ostatní misionáře, i zájemce mimo hnutí, komixový časopis *The Frontline Preachers* („Kazatelé v přední linii“). „Přední linie“ boje o lidské duše se odehrává v ulicích města, konkrétně třeba na pražském Andělu, kde se na několika desítkách čtverečních metrů setkávají manažeři i žebráci, misionáři i prodejci drog, alkoholici i „běžní“ návštěvníci místních obchodních center.

Tomuto terénu odpovídá i styl kresby: Ostré linky, vykreslující hranaté budovy a rázovité postavičky pohybující se mezi nimi. Všechny obrázky jsou černo-šedo-bílé. Reklamy a značky oděvů, které prostředí dokreslují, bývají nahrazeny nápisem „BLABLA“. – Tedy nic z toho, co si obvykle spojujeme s uměním hnutí Haré Kršna. S Madhusúdanem dásem jsme se sešli v žižovské vegetariánské restauraci Gouranga. Zajímalo mne především neobvyklý umělecký počin a samozřejmě i jeho autor.



Smím se zeptat, cos dělal před tím, než ses stal mnichem?

Pocházím z celé a civilizované rodiny, kde oba rodiče pracují, snažej se láskyplně vychovávat obě svoje děti nejlépe, jak umí. Sice to nebylo nějak extra duchovně pokročilý rodinný plánování, ale já i můj bratr jsme vyrostli v dospělý, soběstačný jedince, který nemá žádný vážnější problém s životem.

Dělal jsem uměleckou školu, kde jsem se kromě těch negativních věcí, jako je třeba lhat učitelům a podvádět při písemkách, nenaučil prakticky nic podstatného. Jsem vzděláním rytec kovů, to je velice krásnej a vzácný obor. Ale všechna řemesla umíraj, i tohle umírá.

Když jsem se osamostatnil a odešel od rodičů, měl jsem tendenci žít trochu jinej život než běžný průměrný konzument, tak jsem chvíli pracoval v různých pracích, i na černo, podle toho, co se tak nějak zrov-

na naskytlo. A to bylo moje nejkreativnější období v životě, co se týče výtvarného umění. To se pak nějakým způsobem doslova zastavilo, když jsem odešel do chrámu a jako mladej student jsem začal žít velice intenzivně úplně jinou podstatou.

Jak ses dostal k tomuhle typu služby?

Já jsem vyrůstal na ulici, neustále jsem byl venku, a i když jsem šel do chrámu, tak jsem pořád na ulici. Mám stejný tendence, stejný sklony. Dokonce dodneška, i po skoro deseti letech, co jsem v chrámu, mám neustálý přehled o hudební scéně. O trendech, módě a všech tadytěch věcech, výtvarným umění a proto se v té společnosti cítím svým způsobem doma. I přes to, že náš životní cíl a styl života je diametrálně odlišnej.

A v té službě, kterou dělám, distribuji knih lidem na ulici, se cítím velice pohodlně. Protože o tu službu jsem se modlil, abych ji dostal, nakonec jsem se milostí našeho duchovního mistra, mejh chrámovejch autorit a Kršny samotnýho mohl zúčastnit týhle ty mise a pokračuju už skoro pět let, vlastně dýl než pět let, a čím dýl to dělám, tím to dělám radši a získávám hlubší realizace, jak je to vlastně vznešený a hluboký na tý ulici.

Kteří lidi si berou knížky?

Všemožný lidi. Jsou to bohatý, velice bohatý lidi, bezdomovci, muži, ženy, starý, mladý, vlastně prakticky kdokoliv. To stejné zá-

visí na Nejvyšším Pánovi, komu tu knížku chce jakoby dát, a když já se dobře modlím o to, abych se stal jenom jeho nástrojem a nějak nebrzdil nebo jakoby neředit tu Jeho touhu. A to je určitej stav vědomí, takový samádhi, do kterýho se může člověk při tadytě službě dostat, když si úplně dokonale uvědomuje, že on tam je jenom jakoby ta lžice, kterou Nejvyšší Pán míchá tu vesmírnou polívku. A to je dokonalnej stav, při kterým se dějou zázračný věci, kdy si knížky berou takřka jakýkoliv lidi. A to je největší stav blaženosti.

Co ti bezdomovci? Jaké je stýkat se s nimi jako mnich?

Moje zkušenost je, že tadyty lidi díky těm ranám osudu a života, kterejma si všichni prošli, někdy se to zřetelně podepíše i na jejich končetinách, tak díky tomu vlastně jsou docela pokorný. Některý jsou i hodně pokorný. Protože třeba člověk automaticky musí být v určitý pokorný náladě, když žebřá. Neexistuje pyšnej žebřák. Protože pyšnému žebřákovi přirozeně nikdo nic nedá. A oni jsou často velice pokorný a nemají třeba vůbec problém zpívat ty jména, který my běžně zpíváme. Zdravit nás „Haré Kršna“ jako se zdravíme.

No, a díky tomu oni pak vlastně můžou v příštím životě mít velice pěkný zrození. Nebo už teďka v tomhle životě dostávají velkou milost od Nejvyššího Pána, že zpívají Jeho jméno. I když se to třeba teďka nijak neprojeví a možná už v tomhle životě nijak markantně se v jejich životech nic nezmění, oni přesto z toho získají velkej prospěch. A já nemám problém se s nima sdružovat, protože vím, že to je velká příležitost pro ně, jak udělat určitej duchovní pokrok.

Třeba dneska jsme u jednoho sloupu byli čtyři žebřáci, dalo by se říct. Když počítám sebe jako prvního, druhou paní na vozíčku, která tam běžně žebřá, plus třetí další Kazachstánku, která si tam přímo sedne před nás, k tomu poslednímu sloupu, u kterýho jsme si oblíbil stát, plus jeden další člověk, kterej tam žebřal. Bylo to vlastně i humorný vidět, co to je za dnešní společnost, že žebrota je vlastně úplně přirozená součást denního života.

Myslím, že Kršna chce, abych byl skutečně víc pokornej. Tak mi tak posílá ty, který mi říkají pravdu. Protože i ty lidi na ulici, i přes to, že skutečně jsou v nevědomosti a žijou úplně šilenej život, často je Kršna používá, aby nám skrz ně řekl to, co je skutečně pravda. A to jsem si už na začátku v praxi ověřil, že to kázání skutečně není je-

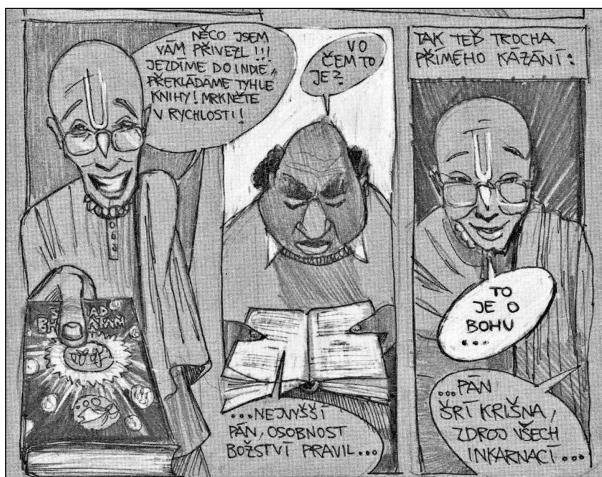
nom jako že kážeme „my vám“ ale zároveň i „vy všichni nám“.

Setkáváš se s kazateli nebo misionáři jiných náboženství?

Je tam spousta těch, který právě mají nějakou další misi. Ať už distribuují jakýkoliv další hlouposti pro nadace, nebo to jsou právě svědkové Jehovovi, který teďka mají nový styl, že si rozbalej stojany se svejma propagačníma materiálem, anebo to jsou takoví ti zapálení fanatici, kteří vždycky jenom za chůze mi střílí pár pekelných hesel a jdou dál, aniž by se zastavili. Deně je jich spousta.

Teď je to třeba hodně nábožensky laděný. Někdy je tam třeba pět skupin, který se tam snažej něco prezentovat. A když pak lidi potkaj ještě jednoho dalšího, ještě v tomhle hábitu, tak už je jejich smysl pro humor skutečně velice vytříbenej.

Většinou se k nim snažím mít milostivej postoj. Většinou se snažím mít milostivej postoj ke všem. To je ta naše hlavní nálada, kterou bychom měli mít, že jsme milostiví. Proto taky třeba chodíme ven, bavít se s lidma, ať jsou jakýkoliv. Zároveň to, co kážeme, sami následujeme. Když pak třeba potkám někoho, kdo se nějak specifikuje, ať už je to nějaký vyznání nebo filosofie, a říká, že nechce ode mě knihu, protože to je „ňáký takový“, tak bych byl hlupák, kdybych dělal to samý a odsoudil se bez toho, abych to prozkoumal. Takže se snažím lidem naslouchat, nakonec z toho pak vyplývá to, že oni jsou otevřený a třeba i svolný k tomu si vzít knížku. Takže se mi stalo, že jsem dal spoustě křesťanů knihu, několik svědků Jehovových ode mě má knihu a pak jsou některý bezdomovci, který ode mě mají knihu. Taky jsem měl období, jakmile jsem potkal někoho, kdo zastupuje nějaký telefonní společnosti, vždycky si ode mě odnesli knihu. A pak byli nějaký lidi, který distribuují parfémy, což je



Ostré linie a drsné příběhy *Frontline Preachers* se silně liší od běžného, „sladkého“ umění Haré Kršna.

taky typický pro ulici, i těm jsem často nechával knihy.

Tak nějak tam spolu žijeme a já se snažím vždycky nějak dát těm lidem kus sebe, času, pozornosti, laskavosti, protože to je přesně to, co jim chybí. A jenom trochu když jim dáme, tak ty lidi úplně změnej svoji mentalitu a začnou bejt trochu normální. Zapomenou na tu svoji misi, že tam šli něco rozdávat, prodávat, prezentovat, kázat, a jednaj jako člověk.

A jak vznikl časopis *Frontline Preachers*?

V té době, kdy jsem začínal kreslit tadyten časopis, tak jsem jezdil eště asi s dalšíma dvěma nebo třema mnichama v obytný dodávce a distribuovali jsme knihy našeho učitele po celý Český republice. A to bylo velice intenzivní období, už díky tomu stylu života, kterej v tý dodávce člověk žije. Vstává se vždycky brzo ráno, sprchuje se studenou vodou, protože ta nádrž na vodu, která tam je, nemá žádný topení, a žije na dva krát dva metry s dalšíma dvěma nebo třema dospělejma osobama, což je na vědomí člověka velkej nátlak. No a tady v těch extrémních podmínkách je to nejlepší, co člověk může udělat pro to, aby rozvíjel věci jako je tolerance, respekt, úcta, pokora, odříkání... Protože tyhle věci, vlastnosti, po kterejch touží každej světec, se tady v tom prostředí dají úplně nejlíp trénovat.

Všichni měli spoustu příběhů a realizací ze svojí kazatelský služby, o kterých mi často říkali, že bych to měl nakreslit. A abych to mohl dělat, jako věc navíc oproti tomu nabitýmu duchovnímu programu, tak jsem ještě musel zintenzivnit svoji životosprávu a ve všech těch činnostech, ať už je to meditace, nebo čtení knih, nebo ta praktická služba, tak jsem musel vyvíjet jako-

by extra úsilí, abych našel čas kreslit ten časopis.

Je to taková neoficiální záležitost, která ani není schválená našima chrámovejma autoritama a vím, že kdyby některý z nich to skutečně do detailů přečetly, tak s hodně věcma nebudou souhlasit a kdybych to chtěl třeba oficiálně nějakým způsobem prezentovat, tak mi to ani nedovolí. Ale už jsem zvyklej a i moje chrámový autority jsou zvyklý, že občas vyplodím něco, co není úplně reprezentativní, ale zároveň to splnilo svoji práci.

Jedna rubrika ve starším čísle se jmenuje *Mercyprocate* – to je kombinace dvou slov, „mercy“ jako milost a „reciprocate“ jako opětovat nebo vyměna. Jako prostě výměna milosti mezi sebou.

⇒ *Dokončení rozhovoru je na protější straně dole.*

DINGIR

religionistický časopis
o současné náboženské scéně

17. ročník

Číslo 1/2014 vychází 17. března 2014.

Vydává DINGIR, s. r. o.,
Černokostelecká 36, 100 00 Praha 10
dingir@dingir.cz
http://www.dingir.cz

Šéfredaktor:

Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Th. D.

Redakční rada:

Mgr. Pavol Bargár, M. St., Th. D.,

Mgr. Pavel Dušek,

Doc. Pavel Hošek, Th. D.,

Mgr. Andrea Hudáková, Th. D.,

Mgr. Martin Kořínek,

Mgr. Mgr. Miloš Mrázek, Th. D.,

MUDr. Mgr. Prokop Remes,

Bc. Jan Sušer,

Doc. ThDr. Ivan O. Štampach,

Ing. Mgr. Vojtěch Tutr,

Mgr. Aleš Weiss.

Grafický návrh: Richard Bobůrka.
Tisk: tiskárna Nakladatelství Karolinum.

Cena: 49,- Kč

Objednávky a urgence:

SEND - Předplatně s. r. o.

Ve Žlízku 1800/77, 193 00 Praha 9

tel: 225 985 225.

e-mail: administrace@send.cz

http://www.send.cz

Registrace:

MK ČR 7943 z 30. 3. 1998.

ISSN: 1212-1371

NA PŘÍŠTĚ 2/2014

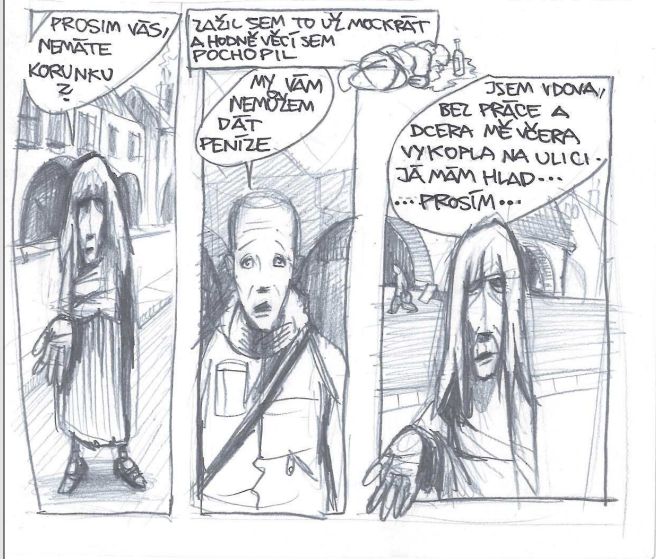
Zklamání patří k běžným lidským zkušenostem. Velká očekávání (mezi něž bezpochyby patří i náboženská očekávání) ovšem přinášejí velká zklamání. Co se vlastně stává, když zklame předpověď?

Přesně to je tématem příštího čísla Dingiru.

Chleba a pravda

(opravdový příběh)

LITOMYŠL, CHLADNĚ RÁNO A SPOLEČNĚ S PARTOU SE ZDE CHYSTÁME ROZDAT TROCHU MILOSTI, KDYŽ V TOM:



A to jsou takový reálný hlášky, který lidi často dávají, když vidějí na ulici mnicha. Často jsou hodně sprostý, takže jsou pak hodně cenzurované nějakým grafickým způsobem, ale ty jsou nejoblíbenější u oddanečků, který ty časopisy četli.

Třeba ta žebračka, která tam chodí k tomu sloupu a dělá ze sebe strašného chudáka, aby jí lidi přispívali. A člověk přirozeně na začátku má soucit a když vidí, že hodně z toho prokouří, propije, tak ten soucit s těma lidma ztrácí, ale přesto se snaží nějak jim pomoci. Když vidí, že jsou fakt v bídném životním stavu, hlavně kvůli své nevědomosti a kvůli svým špatným životním návykům, tak se jim snaží nějak pomoci. Víte, ona vždycky žebrá takhle: „Paní, pane, mohli byste mi dát nějaké drobné? Prosím vás...“ – A jede furt dokola tuhle stejnou mantru. – A já jsem k ní přišel a říkám: „Daruju vám mantru.“ A ona řekla tak úplně: „Nechci!!!“ Tak jsem řekl: „Tak budete žebrot do nekonečna.“ A ona: „Nevadí.“ Tak jsem řekl: „Tak nashle...“

To jsou takový krátký výměny, tyhle výměny milosti. A někdy jsou fakt drsný. Ono tam se, na té ulici, třeba při tom kázání, velice ostře kloubí ta hořkost toho materiálního plus ta sladkost toho, když ta osoba objevuje tu duchovní sladkost, tu chuť v těch duchovních otázkách. Je to taková hořkosladká chuť, kvůli který ti, co to dělají, vědí, že v tom chtějí pokračovat dál. ■

Poznámka

Publikovaná čísla *Frontline Preachers* jsou v digitální podobě k dispozici na adrese: <http://www.neomezeny.cz>.



Mgr. Ruth J. Weiniger (*1982) absolvovala studium religionistiky na Filozofické fakultě Univerzity Pardubice. Nyní je v navazujícím studiu religionistiky na ETF UK.